

Arrest

nr. 178 021 van 21 november 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 18 november 2016 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 10 november 2016 .

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 augustus 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van Mr. C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van Mr. T. BRICAUT, die loco Mr. C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 november 2016 wordt de verzoekende partij de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

(..)

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 29.08.2016 asiel in België, samen met zijn meerderjarige broer. Wat zijn identiteits- of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene een kopie van zijn identiteitskaart en paspoort voor, evenals een document van de Duitse autoriteiten in het kader van zijn asielaanvraag aldaar.

Vingerafdrukkenonderzoek toonde aan dat de betrokkene op 28.08.2014 asiel vroeg in Duitsland.

De betrokkene, van onbepaalde nationaliteit, werd gehoord op 29.08.2016 en verklaarde dat hij Gaza in juni 2012 verliet om via Egypte naar Libië te reizen om daar 2 jaar te verblijven. De betrokkene verklaarde vervolgens met een boot het grondgebied van de Lidstaten in Italië te hebben betreden om na een verblijf van 1 week via Frankrijk naar Duitsland door te reizen. In Duitsland werden de vingerafdrukken van de betrokkene op 28.08.2014 in het kader van een asielaanvraag geregistreerd. De betrokkene verklaarde dat hij effectief asiel vroeg in Duitsland, maar dat hij het land verliet nadat de procureur hen had gezegd dat ze weinig kans maakten om erkend te worden. De betrokkene verklaarde dat hij in Duitsland in twee verschillende opvangcentra in Hamburg verbleef alvorens op 12.08.2016 naar België door te reizen. In België diende de betrokkene op 29.08.2016 een asielaanvraag in, samen met zijn meerderjarige broer.

Op 06.09.2016 werd een terugnameverzoek gericht aan de Duitse instanties die op 12.09.2016 met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene stelde dat hij voor België koos omdat het naar eigen zeggen Palestijnen erkent. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland omdat Duitsland naar eigen zeggen de Palestijnen repatrieert.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Via een schriftelijke tussenkomst van zijn raadvrouw verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013. De raadvrouw van betrokkene vraagt onze diensten de toepassing van artikels 3.2 en 17 van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat zij gedurende twee jaar in Duitsland de behandeling van hun dossier hebben afgewacht zonder resultaat. De raadvrouw van betrokkene verklaart dat de ambtenaar/procureur van de Duitse instanties betrokken vertelde dat hij weinig kansen heeft in Duitsland en dat hij, met het oog op het verkrijgen van een statuut, Duitsland beter kan verlaten. Daarnaast stelt de raadvrouw van betrokkene dat hij ook reeds kennis heeft van een kennis van Palestijnse origine die een weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming verkreeg in Duitsland. Op basis van deze informatie besloot betrokkene om zijn asielaanvraag in Duitsland in te trekken. De raadvrouw van betrokkene stelt echter dat Duitsland geen bescherming biedt aan asielzoekers van Palestijnse afkomst en stelt dat de procedure in Duitsland dan ook niet conform is aan de Europese wetgeving. Ze haalt hier verschillende aspecten over aan onder meer het feit dat betrokkene in Duitsland beschouwd wordt als zijnde afkomstig uit Tripoli, een lange asielprocedure die betrokkene doorliep in Duitsland, het feit dat de families van betrokkene zich in een ontberende en onmenselijke situatie bevinden in Gaza en een vrees van betrokkene voor een verwijdering naar Gaza. Verder spreekt de raadvrouw van betrokkene ook over de afwezigheid van rechter en rechtsmiddelen in Duitsland. Concluderend vraagt de raadvrouw van betrokkene onze diensten dan ook om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen in navolging van artikel 17 van Verordening 604/2013 of om op zijn minst bijkomende informatie en garanties te bekomen van de Duitse instanties betreffende de asielprocedure van betrokkene in Duitsland. Daarnaast maakt de raadvrouw van betrokkene tevens ook melding van een afwezigheid

van risico op ontduiking en verwijst ze verder ook naar het arrest *Tarakhel v. Zwisterland* van het Hof EDH en haalt ze een concreet krantenartikel en verscheidene documenten aan ter staving van de hierboven vermelde situatie.

In een bijkomende schriftelijke tussenkomst d.d. 20.10.2016 verwijst de raadvrouw van betrokkene opnieuw naar haar vorig schrijven en maakt ze verscheidene bijkomende stukken over aan onze diensten waaruit blijkt dat betrokkene niet afkomstig is uit Libanon maar verscheidene jaren in Libië heeft gewoond. Daarnaast benadrukt de raadvrouw van betrokkene dat, in tegenstelling tot de verklaringen in het gehoor van betrokkene, hij niet 1,5 jaar in Libië verbleef voor zijn aankomst in Duitsland maar slechts 1,5 maanden.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familie te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Duitsland die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene verklaarde dienaangaande bezwaar te hebben tegen een mogelijke overdracht aan Duitsland, omdat ze er naar eigen zeggen de Palestijnen repatriëren.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij vreest gerepatriëerd te worden naar Gaza na zijn overdracht naar Duitsland benadrukken, dat tevens ook aangehaald wordt door de raadvrouw van betrokkene, wijzen we er vooreerst op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We benadrukken verder ook dat het indienen van een asielverzoek bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende

maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Duitsland kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland.

Betreffende de verklaring van de raadvrouw van betrokkene dat de asielaanvraag van betrokkene niet zorgvuldig werd behandeld door de Duitse instanties en het feit dat er bijkomende garanties worden gevraagd aan de Duitse instanties voor de concrete toegang en inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in Duitsland benadrukken we dat de Duitse instanties op 09.09.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent ook naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tot 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5).

Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat de Duitse instanties expliciet instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag waaruit we kunnen besluiten dat Duitsland de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van betrokkenen ook garanderen. Dit betekent dan ook dat de door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde elementen omtrent de asielmotieven van betrokkene en zijn persoonlijke situatie van vluchteling afkomstig uit Tripoli (LBY) in Duitsland aangebracht kunnen worden, alsmede ook de door de raadvrouw van betrokkene aangebrachte documenten en stukken hieromtrent. De raadvrouw van betrokkene verwijst in dit verband naar het feit dat naar haar mening betrokkene in Duitsland niet de nodige bescherming kan verkrijgen die toebehoort aan asielzoekers van Palestijnse afkomst. We verwijzen hierbij nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland waaruit blijkt dat de afwijzingsgraad van onbepaalde en staatloze personen in Duitsland slechts op 10% ligt (p. 6). Hieruit denken we dan ook te kunnen afleiden dat asielaanvragen van asielzoekers van Palestijnse afkomst in Duitsland wel degelijk inhoudelijk onderzocht worden en dat zij niet automatisch niet in aanmerking komen voor het verkrijgen van internationale bescherming.

Verder benadrukken we dat uit de voorgelegde documenten, aangevuld met de verklaringen van betrokkene en het feit dat de Duitse instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene, kan worden afgeleid dat betrokkene zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag heeft ingetrokken. Dit betekent dan ook dat betrokkene de definitieve beslissing omtrent zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag niet heeft afgewacht en daarbij nog niet automatisch kan besluiten dat zijn asielaanvraag afgewezen zal worden door de Duitse instanties. Het feit dat een kennis van betrokkene inderdaad geen subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus en dat betrokkene door een Duitse ambtenaar hierover mondeling werd geïnformeerd is niet voldoende grond om tot dit besluit te komen. Verder benadrukken we ook dat Duitsland onafhankelijk beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en dat betrokkene, in tegenstelling tot de informatie van de raadvrouw, wel degelijk toegang heeft tot juridische bijstand in

Duitsland zoals blijkt uit het bovenstaande AIDA-rapport. Hierin wordt gesteld dat ondanks het feit dat juridische bijstand niet systematisch wordt voorzien in Duitsland er wel verscheidene ngo's en organisaties zijn die gratis juridische bijstand kunnen bieden aan betrokkene. Daarnaast zal betrokkene ook de mogelijkheid om zich aan te melden op een juridische hulp met het oog op het bekostigen van een advocaat (p. 22-23).

Betreffende de verwijzing naar de zaak Tarakhel v. Zwitserland benadrukken we dat dit arrest stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EH RM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1989 geboren man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Khan Younis (Palestina) verblijven. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in goede gezondheidstoestand te verkeren. We benadrukken dan ook dat de omstandigheden die aanwezig waren in de zaak Tarakhel v. Zwitserland niet getransponeerd kunnen worden op de situatie van betrokkene betreffende een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013.

Tot slot verwijzen we naar het door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde artikel met betrekking tot de situatie van betrokkene in Duitsland ("Not everyone is allowed to have a good life in Germany", Mondoweiss, 17.07.2015). We benadrukken hierbij dat dit artikel reeds dateert van juli 2015 en merken we op dat deze publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal médium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermeldde feiten. De in analoge en digitale média gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

We wensen ook nog de nadruk te leggen op het feit dat op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.

De betrokkene verklaarde geen gezondheidsproblemen te ervaren. We wijzen er op de betrokkene tótheden in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Duitsland zouden verhinderen of dat de betrokkene door overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat vanwege redenen van gezondheid een reëel risico zou lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er zijn tevens geen aanwijzingen dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming in Duitsland niet de nodige bijstand en zorgen zal kunnen verkrijgen.

We benadrukken dat de Duitse autoriteiten tenminste drie werkdagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door een overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grand is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Duitse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)c van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen[^], tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Duitse autoriteiten “

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, § 1, laatste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bedoelde vordering. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk.

2.3. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.4. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.4.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.4.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat in casu vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.5. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.5.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

2.5.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.5.2.1. In twee middelen voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 EVRM, de artikelen 3.2, 17 en 26 van de Dublin III-verordening, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt in essentie dat haar advocaat op 6 oktober 2016 een schrijven gericht heeft aan de dienst vreemdelingenzaken waarin zij de problemen met de asielprocedure in Duitsland schetste. In essentie meent zij dat met verschillende grieven geen rekening werd gehouden bij het treffen van de bestreden beslissing. Het louter verwijzen en hernemen van het schrijven van haar advocaat is geen vervulling van de motiveringsplicht. Zij meent tevens dat uit haar persoonlijke ervaringen alsook algemene informatie blijkt dat haar asielaanvraag door Duitsland niet conform de artikelen 3 en 13 EVRM werd onderzocht. Verder stelt zij dat bijkomende garanties hadden moeten gevraagd worden van Duitsland. Ook blijkt dat de verwerende partij tot twee maanden na het akkoord van de Duitse autoriteiten inzake terugname wachtte met het treffen van de bestreden beslissing en dat dit niet te wijten is aan het handelen van verzoekende partij.

2.5.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. Er wordt ook uitvoerig gemotiveerd inzake artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Immers, in tegenstelling tot wat zij voorhoudt wordt wel degelijk ingegaan op de elementen aangehaald in het schrijven van de advocaat van verzoekende partij van 6 oktober 2016 en gaat het niet enkel om een herneming van de aangevoerde elementen in dit schrijven. Bovendien, het loutere feit dat niet expliciet alle door de verzoekende partij aangevoerde elementen zouden worden weergegeven in de bestreden beslissing, maakt niet dat uit het geheel van de gegeven motivering de redenen niet zouden blijken waarom de verwerende partij tot haar besluit komt. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De gegeven motivering is pertinent en draagkrachtig en verzoekende partij blijft in gebreke enig gebrek in de motivering concreet aannemelijk te maken. Een schending van de artikelen 2 en 3 inzake de formele motiveringsplicht blijkt op het eerste zicht niet.

2.5.2.3. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 96).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine). Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Het Hof van Justitie benadrukt dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, waarvan de Dublin III-verordening deel van uitmaakt, is opgezet in een context waarin mag worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, ongeacht of het om lidstaten of derde landen gaat, de grondrechten eerbiedigen, daaronder begrepen de rechten die het Verdrag van Genève, het Protocol van 1967 of het EVRM als grondslag hebben, en dat er in dit opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Juist wegens dat beginsel van wederzijds vertrouwen heeft de Uniewetgever de Dublin III-verordening gesloten om de behandeling van asielverzoeken te stroomlijnen en te voorkomen dat het stelsel verstopt raakt doordat de autoriteiten van de staten talrijke asielverzoeken van één verzoeker dienen te behandelen, om meer rechtszekerheid te bieden met betrekking tot de bepaling van de staat die verantwoordelijk is om het asielverzoek te behandelen en om aldus „forum shopping” te voorkomen. Het geheel heeft hoofdzakelijk tot doel om in het belang van zowel de asielzoekers als de deelnemende staten de behandeling van asielverzoeken sneller te laten verlopen. Bijgevolg moet volgens het Hof worden aangenomen dat de behandeling van asielzoekers in elke lidstaat in overeenstemming is met de eisen van het Handvest, met het Verdrag van Genève en met het EVRM. Toch kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, zodat een ernstig risico bestaat dat asielzoekers, wanneer zij aan deze lidstaat worden overgedragen, worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt. Daaruit kan echter niet worden afgeleid dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de overige lidstaten om de Dublin III-verordening na te leven.

Een dergelijke redenering zou strijdig zijn met de bestaansreden van de Unie, de verwezenlijking van de ruimte van veiligheid, vrijheid en rechtvaardigheid, en meer bepaald het gemeenschappelijk Europees asielstelsel dat berust op wederzijds vertrouwen en een vermoeden dat de overige lidstaten het unierecht en meer in het bijzonder de grondrechten eerbiedigen.

Hieruit blijkt dat het Hof van oordeel is dat de verplichtingen neergelegd in de criteria van de Dublin-II-Verordening (thans de Dublin III-verordening) tot het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat elke inhoud wordt ontnomen indien iedere niet-naleving van afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2003/9, 2004/83 of 2005/85 door een bevoegde lidstaat tot gevolg zouden hebben dat de lidstaat waarin een asielverzoek is ingediend, de asielzoeker niet meer aan die eerste lidstaat kan overdragen. Het zou verder de verwezenlijking van het doel, snel te bepalen welke lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. (HvJ, Grote Kamer, 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10, N.S., punten 84 en 85).

Ingeval echter *“ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in de verantwoordelijke lidstaat tekort schieten, waardoor asielzoekers die aan deze lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederd worden behandeld in de zin van artikel 4 van het Handvest”* (pt. 86.), is de overdracht in strijd met die bepaling.

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin III-Verordening bepaalt thans het volgende:

“Indien het niet mogelijk is een verzoeker over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken ten einde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen.”

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig gevreesd moet worden dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest.

Tenslotte moet worden benadrukt dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden, waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel, niet onweerlegbaar is. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 103) Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, Tarakhel v. Zwitserland, par. 104).

2.5.2.4. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing werd wel degelijk rekening gehouden met de door de advocaat van verzoekende partij aangevoerde persoonlijke elementen. Immers wordt het schrijven in de bestreden beslissing aangehaald: *“Via een schriftelijke tussenkomst van zijn raadvrouw verzette betrokkene zich verder tegen een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013. De raadvrouw van betrokkene vraagt onze diensten de toepassing van artikels 3.2 en 17 van Verordening 604/2013 op basis van het feit dat zij gedurende twee jaar in Duitsland de behandeling van hun dossier hebben afgewacht zonder resultaat. De raadvrouw van betrokkene verklaart dat de ambtenaar/procureur van de Duitse instanties betrokken vertelde dat hij weinig kansen heeft in Duitsland en dat hij, met het oog op het verkrijgen van een statuut, Duitsland beter kan verlaten. Daarnaast stelt de raadvrouw van betrokkene dat hij ook reeds kennis heeft van een kennis van Palestijnse origine die een weigering tot erkenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming verkreeg in Duitsland. Op basis van deze informatie besloot betrokkene om zijn asielaanvraag in Duitsland in te trekken. De raadvrouw van betrokkene stelt echter dat Duitsland geen bescherming biedt aan asielzoekers van Palestijnse afkomst en stelt dat de procedure in Duitsland dan ook niet conform is aan de Europese wetgeving. Ze haalt hier verschillende aspecten over aan onder meer het feit dat betrokkene in Duitsland beschouwd wordt als zijnde afkomstig uit Tripoli, een lange asielprocedure die betrokkene doorliep in Duitsland, het feit dat de families van betrokkene zich in een ontberende en onmenselijke situatie bevinden in Gaza en een vrees van betrokkene voor een verwijdering naar Gaza. Verder spreekt de raadvrouw van betrokkene ook over de afwezigheid van rechter en rechtsmiddelen in Duitsland. Concluderend vraagt de raadvrouw van betrokkene onze diensten dan ook om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen in navolging van artikel 17 van Verordening 604/2013 of om op zijn minst bijkomende informatie en garanties te bekomen van de Duitse instanties betreffende de asielprocedure van betrokkene in Duitsland. Daarnaast maakt de raadvrouw van betrokkene tevens ook melding van een afwezigheid van risico op ontduiking en verwijst ze verder ook naar het arrest Tarakhel v. Zwitserland van het Hof EDH en haalt ze een concreet krantenartikel en verscheidene documenten aan ter staving van de hierboven vermeldde situatie. In een bijkomende schriftelijke tussenkomst d.d. 20.10.2016 verwijst de raadvrouw van betrokkene opnieuw naar haar vorig schrijven en maakt ze verscheidene bijkomende stukken over aan onze diensten waaruit blijkt dat betrokkene niet afkomstig is uit Libanon maar verscheidene jaren in Libië heeft gewoond. Daarnaast benadrukt de raadvrouw van betrokkene dat, in tegenstelling tot de verklaringen in het gehoor van betrokkene, hij niet 1,5 jaar in Libië verbleef voor zijn aankomst in Duitsland maar slechts 1,5 maanden.”*

en wordt hieromtrent als volgt geoordeeld:

“Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij vreest gerepatriëerd te worden naar Gaza na zijn overdracht naar Duitsland benadrukken, dat tevens ook aangehaald wordt door de raadvrouw van betrokkene, wijzen we er vooreerst op dat negatieve beslissingen en het opdragen terug te keren naar het land van herkomst onlosmakelijk deel uitmaken van een asiel- en immigratiebeleid en op zich geen onmenselijke of vernederende behandeling inhouden in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Duitsland kent verder onafhankelijke beroepsinstanties inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering. We benadrukken verder ook dat het indienen van een asielverzoek bovendien niet automatisch impliceert dat men een gunstige beslissing ontvangt in de vorm van een verblijfstitel. Dat men na een eventuele afwijzing van een asielaanvraag op zeker moment het voorwerp kan uitmaken van een verwijderingsmaatregel en eventueel een bijhorende

maatregel van bewaring, betekent bovendien niet automatisch een inbreuk op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en toont evenmin automatisch aan dat de Nederlandse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielpcedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot deze aangehaalde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat deze aangehaalde reden geen betrekking heeft op de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Het loutere feit dat de asielaanvraag van betrokkene werd afgewezen betekent niet automatisch dat er sprake is van een "niet correcte of onmenselijke behandeling" of een automatische inbreuk op de bovenstaande internationale en Europese regelgeving. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland dan ook geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM. Een loutere vrees daarvoor volstaat dus geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met artikel 3 van het EVRM. De door betrokkene aangehaalde reden, met name dat zijn asielaanvraag afgewezen werd in Duitsland kan dan ook niet beschouwd worden als een gerechtvaardigde reden om zich te verzetten tegen een overdracht naar Duitsland." En "De raadvrouw van betrokkene verwijst in dit verband naar het feit dat naar haar mening betrokkene in Duitsland niet de nodige bescherming kan verkrijgen die toebehoort aan asielzoekers van Palestijnse afkomst. We verwijzen hierbij nogmaals naar het hierboven reeds vermelde AIDA-rapport over Duitsland waaruit blijkt dat de afwijzingsgraad van onbepaalde en staatloze personen in Duitsland slechts op 10% ligt (p. 6). Hieruit denken we dan ook te kunnen afleiden dat asielaanvragen van asielzoekers van Palestijnse afkomst in Duitsland wel degelijk inhoudelijk onderzocht worden en dat zij niet automatisch niet in aanmerking komen voor het verkrijgen van internationale bescherming." Hetgeen een antwoord inhoudt op de kritiek van verzoekende partij als zou Duitsland geen beschermingsstatus geven aan personen in haar situatie.

Zoals de verwerende partij terecht opmerkt heeft de Dublin-III verordening niet tot doel te garanderen dat verzoekende partij een statuut als vluchteling krijgt. Afwijzingen maken onlosmakelijk deel uit van het systeem. Het loutere feit dat verzoekende partij stelt een persoon te kennen die afgewezen werd en de verwijzing naar verklaringen van een regeringsleider maken niet dat daaruit kan afgeleid worden dat de Duitse asielinstanties de asielaanvraag van verzoekende partij niet naar behoren zullen onderzoeken.

"Betreffende de verklaring van de raadvrouw van betrokkene dat de asielaanvraag van betrokkene niet zorgvuldig werd behandeld door de Duitse instanties en het feit dat er bijkomende garanties worden gevraagd aan de Duitse instanties voor de concrete toegang en inhoudelijke behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in Duitsland benadrukken we dat de Duitse instanties op 09.09.2016 instemden met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)c van Verordening 604/2013. Dit betekent dat de Duitse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag zal kunnen aanvatten indien de betrokkene dat wenst. De Duitse instanties zullen dit verzoek tot internationale bescherming onderzoeken en de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Duitsland in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. We verwijzen hieromtrent ook naar het rapport over Duitsland van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database (Michael Kalkmann, "Asylum Information Database - National Country Report - Germany", up-to-date tót 16.11.2015, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier van de betrokkene) waarin wordt bevestigd dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Duitsland worden overgedragen, geen problemen ondervinden om toegang te verkrijgen tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 27, §5)." Hetgeen een antwoord inhoudt op de kritiek inzake het feit dat haar asielpcedure twee jaar duurde en niet met de nodige omzichtigheid werd onderzocht.

Uit het gehoorverslag in het kader van het Dublin-interview blijkt bovendien dat verzoekende partij verklaarde dat zij gedurende twee jaar in twee verschillende opvangcentra verbleef in Duitsland en dat zij de beslissing inzake haar asielaanvraag niet afwachtte. Verzoekende partij uitte op dat ogenblik geen opmerkingen met betrekking tot de opvang of behandeling van haar asielaanvraag. Zij stelde enkel dat zij naar België was gekomen omdat zij had vernomen dat Duitsland Palestijnen repatrieert terwijl België Palestijnen erkent. Uit dit relaas kan opgemaakt worden dat verzoekende partij enkel voor België koos

omdat zij alhier haar slaagkansen hoger inschatte, maar niet omdat zij in Duitsland onderworpen werd aan onmenselijke of vernederende behandeling. Evenmin blijkt dat Duitsland de asielaanvraag van verzoekende partij niet zou willen behandelen. Het loutere feit dat de behandeling van de asielaanvraag geruime tijd in beslag neemt, hetgeen verklaard kan worden door de hoge instroom van asielzoekers, waarmee overigens meerdere lidstaten te kampen hebben waaronder ook België zoals de verwerende partij terecht opmerkt, maakt niet dat verzoekende partij door de Duitse autoriteiten aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM werd/wordt onderworpen. Bovendien blijkt uit het AIDA-rapport waarnaar de verwerende partij verwijst en waarvan kopie opgenomen is in het administratief dossier dat een asielzoeker de Duitse autoriteiten kan vragen wanneer een beslissing zal genomen worden aangaande de asielaanvraag indien er geen beslissing is genomen binnen de zes maanden na de aanvraag (p. 15). Er blijkt geenszins dat verzoekende partij deze mogelijkheid heeft aangewend. Evenmin toont zij met concrete stukken aan dat zij de Duitse autoriteiten gewezen heeft op de achterblijvende gezinsleden in de Gazastrook ten einde een versnelling in de behandeling van haar asielaanvraag te krijgen. Daarenboven blijkt voorts dat verzoekende partij aangegeven heeft geen familieleden in België of andere lidstaten te hebben en wijst de Raad erop dat de Dublin-III verordening geen specifieke bepalingen bevat aangaande familieleden verblijvende buiten de lidstaten. Het gegeven dat verzoekende partij meent betere slaagkansen in België te hebben dan Duitsland en dus ook de mogelijkheid haar familie uit Gaza weg te halen, is geen argument om de bestreden beslissing te doen wankelen.

“Daarnaast wensen we ook te benadrukken dat de Duitse instanties expliciet instemden met de terugname van betrokkene en met de behandeling van zijn in België ingediende asielaanvraag waaruit we kunnen besluiten dat Duitsland de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming van betrokkenen ook garanderen. Dit betekent dan ook dat de door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde elementen omtrent de asielmotieven van betrokkene en zijn persoonlijke situatie van vluchteling afkomstig uit Tripoli (LBY) in Duitsland aangebracht kunnen worden, alsmede ook de door de raadvrouw van betrokkene aangebrachte documenten en stukken hieromtrent.” Hetgeen een antwoord inhoudt op de kritiek dat verzoekende partij in Duitsland beschouwd wordt als komende uit Tripoli Libanon. Verzoekende partij laat in haar verzoekschrift na deze motivering met concrete argumenten te weerleggen.

“Verder benadrukken we dat uit de voorgelegde documenten, aangevuld met de verklaringen van betrokkene en het feit dat de Duitse instanties met toepassing van artikel 18.1(c) van Verordening 604/2013 instemden met de terugname van betrokkene, kan worden afgeleid dat betrokkene zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag heeft ingetrokken. Dit betekent dan ook dat betrokkene de definitieve beslissing omtrent zijn in Duitsland ingediende asielaanvraag niet heeft afgewacht en daarbij nog niet automatisch kan besluiten dat zijn asielaanvraag afgewezen zal worden door de Duitse instanties. Het feit dat een kennis van betrokkene inderdaad geen subsidiaire bescherming of de vluchtelingenstatus en dat betrokkene door een Duitse ambtenaar hierover mondeling werd geïnformeerd is niet voldoende grond om tot dit besluit te komen.” Hetgeen een antwoord inhoudt op de verklaring van verzoekende partij waarom zij haar asielaanvraag in Duitsland heeft ingetrokken.

“Verder benadrukken we ook dat Duitsland onafhankelijk beroepsinstanties kent voor afgewezen asielaanvragen en dat betrokkene, in tegenstelling tot de informatie van de raadvrouw, wel degelijk toegang heeft tot juridische bijstand in Duitsland zoals blijkt uit het bovenstaande AIDA-rapport. Hierin wordt gesteld dat ondanks het feit dat juridische bijstand niet systematisch wordt voorzien in Duitsland er wel verscheidene ngo's en organisaties zijn die gratis juridische bijstand kunnen bieden aan betrokkene. Daarnaast zal betrokkene ook de mogelijkheid om zich aan te melden op een juridische hulp met het oog op het bekostigen van een advocaat (p. 22-23).” Het betoog van verzoekende partij als zou er geen antwoord gegeven zijn op haar argument dat er geen toegang is tot de rechter en rechtsmiddelen mist eveneens volledig feitelijke grondslag. Verzoekende partij betoogt dat er geen juridische bijstand is in de eerste fase van het asielverzoek maar zij gaat hiermee voorbij aan de vaststelling dat dergelijke bijstand doorgaans gratis gegeven wordt door NGO's. Het feit dat niet alle centra door NGO's bezocht worden ten einde juridisch advies te geven, maakt niet dat verzoekende partij niet bij machte zou zijn zich naar het kantoor van dergelijke NGO te begeven om juridische bijstand te krijgen. Verzoekende partij betwist ook niet dat asielzoekers wel kosteloze rechtsbijstand kunnen genieten indien zij worden geconfronteerd met een afwijzing van hun asielaanvraag en dat niet wordt aangetoond dat deze vorm van juridische bijstand op zich niet volstaat om eventuele tekortkomingen tijdens de initiële behandeling van een asielverzoek recht te zetten en om passend rechtsherstel te krijgen. Het loutere feit dat sommige advocaten om bepaalde redenen niet altijd

aanraden gratis rechtsbijstand te vragen, houdt niet in dat dit verzoekende partij moet verhinderen om gratis rechtsbijstand te bekomen.

“Betreffende de verwijzing naar de zaak Tarakhel v. Zwitserland benadrukken we dat dit arrest stelde dat asielzoekers een kwetsbare groep vormen en bijzondere bescherming vereisen en dit des te meer indien kinderen betrokken zijn en dit vanwege specifieke noden en uitgesproken kwetsbaarheid. Een overdracht in dergelijke gevallen van uitgesproken kwetsbaarheid zou volgens het EH RM zonder individuele waarborgen een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen betekenen. We benadrukken dat de omstandigheden, waarvan sprake in de zaak Tarakhel v. Zwitserland namelijk een gezin met zeer jonge kinderen niet hetzelfde zijn als in de zaak van de betrokkene, namelijk een in 1989 geboren man wiens echtgenote en minderjarige kinderen te Khan Younis (Palestina) verblijven. Daarnaast verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor in goede gezondheidstoestand te verkeren. We benadrukken dan ook dat de omstandigheden die aanwezig waren in de zaak Tarakhel v. Zwitserland niet getransponeerd kunnen worden op de situatie van betrokkene betreffende een overdracht naar Duitsland in het kader van Verordening 604/2013.

Tot slot verwijzen we naar het door de raadvrouw van betrokkene aangehaalde artikel met betrekking tot de situatie van betrokkene in Duitsland (“Not everyone is allowed to have a good life in Germany”, Mondoweiss, 17.07.2015). We benadrukken hierbij dat dit artikel reeds dateert van juli 2015 en merken we op dat deze publicatie niet zonder meer als objectief en accuraat kan worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal médium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale média gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties.

We wensen ook nog de nadruk te leggen op het feit dat op dat Duitsland de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Duitsland het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Duitse autoriteiten behandelen asielaanvragen volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere lidstaten. Duitsland onderwerpt asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren.”

Het betoog van verzoekende partij dat de Belgische overheid bijkomende garanties had moeten vragen aan de Duitse autoriteiten kan gelet op voorgaande bespreking niet overtuigen.

Ook waar verzoekende partij erop wijst dat in de bestreden beslissing verwezen wordt naar de Nederlandse autoriteiten kan op lezing van de motieven van de bestreden beslissing echter worden aangenomen dat dit een materiële misslag betreft die geen afbreuk doet aan de pertinente motieven van de bestreden beslissing dat Duitsland verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag.

Verzoekende partij maakt geen schending van artikel 3 EVRM op het eerste zicht aannemelijk. Nu verzoekende partij geen schending van een artikel uit het EVRM aannemelijk maakt, kan er evenmin sprake zijn van een schending van artikel 13 EVRM.

2.5.2.4. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Zoals hoger blijkt heeft verzoekende partij met haar betoog op het eerste zicht geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

2.5.2.5. Zoals inderdaad blijkt hebben de Duitse autoriteiten op 12 september 2016 ingestemd met de terugname van de verzoekende partij. Evenwel blijkt dat de advocaat van verzoekende partij op 6 oktober 2016 en op 20 oktober 2016 de verwerende partij nog gecontacteerd heeft met de vraag rekening te houden met bepaalde argumenten. Het kan de verwerende partij dan ook niet verweten worden de argumenten van verzoekende partij te onderzoeken alvorens over te gaan tot het treffen van

de bestreden beslissing zodat haar evenmin kan verweten worden de bestreden beslissing pas getroffen te hebben op 10 november 2016. Een schending van artikel 26 van de Dublin III-verordening wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

2.5.2.6. Artikel 17, § 1 van de Dublin-III-verordening luidt als volgt:

“In afwijking van artikel 3, lid 1, kan elke lidstaat besluiten een bij hem ingediend verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land of een staatloze te behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. [...]”

Zoals supra werd uiteengezet, kan geen algemene situatie van systeemfouten worden aangenomen waaruit zou voortvloeien dat verwerende partij de overdrachten naar Duitsland in het algemeen moet stoppen. Er kan actueel niet worden aangenomen dat de mogelijkheid die België altijd heeft om in toepassing van artikel 17 van de Dublin III-verordening toch de aanvraag van verzoekende partij te behandelen, in casu verplichtend zou moeten worden geïnterpreteerd overeenkomstig artikel 3, § 2, tweede en derde lid van dezelfde verordening. Ook op individuele gronden maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij bij overdracht aan Duitsland een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling, zodat zij evenmin aannemelijk maakt dat België op deze grond, en gelet op artikel 17 van de Dublin III-verordening, haar asielaanvraag dient te behandelen.

Een schending van artikel 17 van de Dublin III-verordening blijkt op het eerste zicht niet.

2.5.2.7. De middelen zijn niet ernstig. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizendzestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. CUYKENS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. CUYKENS

S. DE MUYLDER